

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman, velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravnništvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznaniila (inserati) se sprejemajo in velja trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 80.

V Ljubljani, v petek 10. aprila 1891.

Letnik XIX.

Državni zbor.

Z Dunaja, 9. aprila.

Pričetek zborovanja.

Po slovesni sv. maši, ki jo je ob 9. uri popoldne v prestolni cerkvi sv. Štefana daroval kneznadškof dr. Grušec, in katere se je poleg ministrov vdeležilo mnogo državnih poslancev, sošli so se člani poslaniške zbornice v dvorani, kjer so bile galerije od radovednega občinstva prenapolnjene. Ob 1/2 12. uro vstopi grof Taaffa z drugimi ministri v zbornico in prečita cesarjevo pismo, s katerim državni zbor sklicuje na 9. dan meseca aprila, ter naznanja, da ima po zakonitih določbah starosta pričeti zborovanje. Starosta je med poslanci dr. Smolka, zato ga pozivlja, da naj stori običajno obljubo potem pa prevzame predsedstvo. Kancelijski vodja državne zbornice, dvorni svetnik Blumenstock, nato prečita prisego v nemškem in poljskem jeziku in Smolka v poljskem jeziku prireka, potem gre med živahnim ploskanjem na predsedniški sedež ter prijazno pozdravlja poslance, ki so bili skoraj vsi prišli. Najprej začasno imenuje večinoma vse dosedanje zapisnikarje, in naznanja, da se bode najprej vršila obljuba poslancev, ki naj jo po svoji prosti volji izražajo v katerem-koli jeziku hočejo. Ko zapisnikarji prečitajo obljubo v vseh avstrijskih jezikih, kličejo po imenih došle poslance, ki izražajo obljubo vsak v svojem materinem jeziku. Velika veselost je nastala v dvorani, ko je koroški poslanec Ghon, namesto „ich gelobe — obljubim“ z močnim glasom zaklical „hier — tukaj“. Po storjeni obljubi se g. predsednik spominja poslancev, ki sta po izvolitvi svoji umrli, namreč dr. Poklukarja in barona Nadhernya, katerim daje spričevanje, da sta pošteno izpolnjevala svojo dolžnost, in da ju zbornica zaradi tega ohrani v blagem spominu. Potem še naznanja, da bodo cesar v soboto popoldne slovesno

otvorili državni zbor s prestolnim govorom, in sklepa sejo z naznanilom, da bo prihodnja seja v ponedeljek ob 11. uri popoldne.

Popoldne sošla se je gospodska zbornica, kateri je ministerski predsednik grof Taaffa predstavil od cesarja imenovanega predsednika grofa Trauttmansdorffa, ki je zbrane pozdravljaj s pristranim nagovorom in svoje besede sklepaj s trikratnimi „Hoch“-klici na presvetlega cesarja.

Po dovršeni seji sošli so se razni poslanci k posvetovanjem zaradi sostave posameznih klubov. Slovenski poslanci imeli so prej svoj poseben razgovor, ki ga popoldne ob petih nadaljujejo. Kaj več o tej zadevi poročam prihodnjič.

Rodoljubje naše mlajše duhovščine.

Žalostno je, da strast in nevhvaležnost naših nekaternikov že tako daleč sega, ker zdaj že rodoljubje naše mlajše duhovščine, osobito kranjske, polagajo na dvomljivo tehtnico. Ne mislim pa pisati Bog vé kako dolge apologije: Komur strast še ni povse razdrobila razsodnosti, obrne se tako se studom od takega sumničenja. Pač pa hočem prav na kratko s številkami dokazati, kako zlobna je naših nekaternikov trditev.

Pri rokah imamo šematizem ljubljanske škofije. V desetih letih (od l. 1878—1888) je bilo posvečenih 112 duhovnikov. Ti so torej naša mlajša kranjska duhovščina. Zadnjih dveh let nismo hoteli v poštev jemati, ker so ti duhovniki pred kratkim časom zapustili semenišče in niso imeli prilike pokazati se več ali manj v javnosti.

Kakšno je torej rodoljubje te duhovščine? Izmej 111 je 23 pisateljev, več ali manj znanih v slovenski literaturi, 18 takih, ki imajo več ali manj zaslug bodisi pri bralnih društvih, požarnih brambah, v šoli, družbi sv. Cirila in Metoda, v politiki, pri

agitacijah, pri razpisih daril za umetnost i. t. d. Razven tega je še mnogo takih, ki so sem in tja dali v javnost kak spis, dopisovali v liste krajše sestavke, trudili se v marsikakem odboru za narodne svečanosti itd., a teh nismo niti naštevaj, da pa bode popis celoten, štejemo lahko tudi teh na 20, dasi bi gotovo dobili podvojeno število, ko bi utegnili natančneje naštevati in bi nam bil vsak osebo dobro znan. — Kakih pet je nadalje Nemcev, nekaj jih je pomrlo, nekaj odišlo drugam itd. Ako tudi te postavimo le na število deset, tedaj uvidimo, da jih je že 70, o katerih moremo s fakti dokazati delavnost v narodnem oziru. — Poglejte nadalje v imenik družbe sv. Mohorja in težko bode te našli koga iz-mej teh 112, da bi ne bil nje ud. Poglejte v imenik „Sl. Matica“ in prišli bode te do številke 70. Pove naj vam upravnništvo „Slovenčev“, koliko jih podpira sl. dnevnik, pové naj vam družba sv. Cirila in Metoda, koliko udov šteje iz mej te 112-orice. Celó ustanovnike bode te našli pri marsikakem narodnem podjetju.

Ko bi to 112-orico teh ali po „Narodovih“ ali „Brusovih“ naročnikih, potem bi seveda lahko dolžili mlajšo slov. duhovščino, da je njeno rodoljubje dvomljive vrednosti. Toda tako daleč vender še nismo, da bi rodoljubje merili po tem, ali je kdo „Narodov“ ali „Brusov“ naročnik, še manj pa njihov somišljenik in sotrudnik?

Kogar je mar resnica in čast, ne bode mu torej glave težilo vprašanje, ali je rodoljubje naše mlajše duhovščine, osobito kranjske, čisto ali ne?

Kogar pa je volja, resnici še bolj na dno pogledati, naštej število vseh tistih, ki so v zadnjih desetih letih zapustili gimnazij, a si izbrali druge stanove nego duhovniški, in prerešetaj njih rodoljubje in preverili se bode mo sijajno, kako visoko stoji še zmerom rodoljubje naše duhovščine v primeri z drugimi stanovi.

LISTEK.

Pismo.

X.

Z let detjskih, z krásnyh oněch dnů
Kam ubíram se, kam se hnu,
Vždy zní mi v duši, se mnou jest
Vstal z mrtvých! ona velká zvěst.
V ní síle, kloubka, vřelý cit!
O nelze, nelze zapomenit
V tíš noci a v dne shonu
Ten slavný hláhol zvónů,
Tech velkonočních zvónů!

Jaroslav Vrehlicky.

Gospod vrednik! Velikonočni prazniki imajo nepopisno moč do srca človekovega. To Vam med drugim spričujejo navedene besede češkega pesnika-ateista. Niti Vrehlicky sam se ne more iznebiti vesti, katera mu še od otroških, krasnih let doni vedno nasproti, velike vesti: Vstal z mrtvých! V tej vesti je sila in globokost in ni je mogoče zatajiti, vzlasti v teh dnevih, ko se tako ljubo in milo razlega glas zvonov „tech velkonočních zvónů!“

Poln teh prazniških vtisov pisal sem Vam tudi jaz današnje pismo, opazujoč, kako se med drugim tudi pri avstrijskih narodih javlja neki preporod ter se vrše prav živahne priprave za vstajenje krščanskih narodov iz teme brezverstva in iz gmotnih pro-

padov. — Liberalizmu odzvanja tudi v Avstriji in bliža se mu veliki petek, v katerem le še kaka „raglja“ spominja na neslavnega mrtveca. Tako imajo uprav te dni zloglasnega mrliča na Dunaju; ondi pokopavajo nemški liberalizem; pogrebei in grobarji njegovi so — bivši njegovi prijatelji, zatajili so ga in sramujejo se ga, svojega mnogoletnega ljubljenca. In to po pravici. Liberalizem se je preživel; prišla je i zanj jesen in tudi pri njem so iskali jesenskih sadov, a niso jih našli nobenih; autumn nomen et bona ignorantur. — Lep se je kazal liberalizem in mamljivo je vabil za seboj nesrečna ljudstva, a izjalovil se je in kakor sušec jel je tudi on viti z repom. Desinit in piscem mulier formosa superne.

In kaj je donesel ljudstvom obožavani liberalizem? Porušeni so v ljudstvih večni ideali, razdejano je gmotno blagostanje narodov — ostale so ljudstvom le oči, da vidijo, kako grdo da jih je prevareval liberalizem, in da se solzé nad svojim propadom.

Zato se s studom odvrčajo od njega, zato se pripravljajo na — vstajenje, za kar jih najprimernejše vnamajo zvonovi velikonočni. In v njih imenu govori že imenovani pesnik:

My Velky Petek meli již,
i náš snad v prachu skácen kříž;
my dlouho šli pod jeho jihem
a vzdichy zněla celá zem;

však přechávil svu Golgatu
cheem slyšet v tichu sabatu
ve zbožnem hlavy sklonu
ten slavný hláhol zvónů
teh velkonočních zvónů!

Tako drugod po svetu, a kako pri nas na Slovenskem? Pri nas si sedaj išče od drugod prognani liberalizem svojega zavetja in pošilja radovoljce svoje v boj proti slovenskemu duhovništvu. Drugod ljudstva pozdravljajo radostna, ako se duhovniki bližajo torišču javnega življenja, pri nas jih hočejo stisniti med štiri cerkvene stene, češ, tam je polje vašemu delovanju, za javna posle niste, ti so monopol družih mož. No pa vsaj nam bodo naši obrušeni mladi Slovenci kmalu namestovali tudi duhovščino v cerkvi; jeli so se namreč prav resno pečati s teologičnimi vedami. Vrgli so se v prvi vrsti na sveto pismo in na kanonično pravo.

Kako da je že v tem oziru napredovala „Narodova“ gospoda, evo Vam par dokazov. Iz sv. pisma so namreč Vam hoteli dokazati, da ste na krivem, ker nečete nastavljati levega lica onim, ki Vas bi-jejo po desnem, marveč ste toli drzni, da delate razpor (!) med narodno stranko. Naveli so izrek iz svetega pisma, češ, saj je že Kristus učil: „Moja hiša je hiša miru.“ Ušesci najbrže spričujeti, da so to ipsissima verba našega Gospoda, katere je šel navlaš gledat v sveto pismo učeni mož, ki je pisal omenjeno novico v 70. številki „Slov. Nar.“ Neki

Toliko se nam je zdelo potrebno zapisati, dasi bi lahko o tem napisali debelo knjigo. Cesar pa javnost ni povedala in je zapisano le v knjigi življenja, tega seveda nismo smeli upoštevati. —h—

Mlačnost mlajše duhovščine do slovestva.

(Iz duhovniških krogov.)

Marsikoga mladega duhovnika je nemilo dirnolo razmišljanje v članku: „Je li duhovščina naša mlačna do slovestva?“ v št. 77. z dne 7. t. m., in jednomiselno smo rekli mlajši duhovniki, ako že svet hoče dandanes vse vedeti in imeti v novinah, ugodimo mu in mu podajmo vse — na lopati.

Skoro se mi zdi, kakor bi hotel ta članek nekako pritrjevati tem predbacivanjem, koja sem že davno čul; v obče je pa to že postalo „sport“, da se neka stranka zaletava v nas mlajše duhovnike in v duhovniški stan, češ, da ne podpiramo lep-slovstva in nismo rodoljubni.

Mislím, da je kričanje dandanes jako po ceni, še preveč ga je pri nas, toda kje so čini? Duhovnik je vselej deloval za domovino, ne najdete hitro med njimi izdajice, samo v tem je razloček, da svojih činov ne razobeša na trgu, kakor to činijo dandanes kaj radi dostatno poznati ljudje in se šopirijo, koliko so že storili za narod.

S priobčenim člankom iz bruskega „Hlasa“, gospod vrednik, nam niste kaj ustregli, baš nasprotno, kajti klevetniki naši so s tem uverjeni, da malo ali celó nič ne delamo. Nikarte misliti, da Vam bode kdo verjel, češ, mi duhovniki imamo prazne žepe. Saj to dan za dnevom čujemo povsod in to zlasti od ljudi, ki živ dan niso duhovniku dali ni beliča in ga tudi ne dajo, rekoč: „Hm, gospodje se imajo dobro, nobenih skrbij nimajo, vedno hodijo lepo oblečeni, in denarja imajo tudi dosti, saj se vse znosi v farovž.“

Vprašam Vas: Ali niste sličnih besedij slišali že za vsakim oglom? Kar se mene tiče, večkrat, dasi sem samo nekaj let duhovnik.

Nadrobno sem prečital pomen napominanega članka. Saj res, kdo neki bode pa pri denarju, če ne duhovnik? Nu, vidite. Toda drugo vprašanje je: Je li to vse istina, kar je pisano v onem članku? Res je, marsikdo izmed nas ima dolgove in uboge stariše, toda to ni istina, da mi ne spolnujemo narodnih dolžnostij. Zoper to protestujemo, in se ne pustimo od nikogar poniževati ali osramotiti. Deluje li mlajša duhovščina za narodna podjetja, ali ne? Idite in vprašajte vse kapelane in v obče vse mlajše duhovnike, koliko oni potrošijo za časopise, knjige, druge prispevke, in videli bode, da so to ogromne svote.

Povprašujmo torej pri drugem, tretjem, in konečno naj vsak kapelan objavi v novinah (če že svet to zahteva), kake račune je letos prejel od knjigoprodajalnice, a uverili se bomo, če podpira mlajša duhovščina narodne koristi, ali ne. Videli prijatelj mi je sporočil, da pošlje dotičnemu gospodu nagrado desetih cekinov, kader bo omenjenemu citatu pridejal namestu ušesic knjigo, poglavje in vrsto, kjer stojé te besede zapisane v sv. pismu. Odpisal sem prijatelju, da takih nagrad sme še mnogo razpisati, ker bo vedno ostal pri svojih cekinih.

Jako podkovane se kažejo tudi v kanoničnem pravu. Dne 23. marca sem namreč čital v „Narodu“ nastopno novico z naslovom: Toleranten župnik. „V vasi Kaptol pri Požegi umrlo je minoli teden židovsko dete, a ker ondi židje nimajo svojega pokopališča, določil je ondotni jako priljubljeni g. župnik Novaković, da se pokoplje na katoliškem pokopališču to židovsko dete.“ — Res tako „tolerantnih“ župnikov ni mnogo, ker tu ne more biti govora o kaki toleranci, kajti tukaj je zakon zelo jase in ko bi se v Ljubljani smrt primerila kakemu židu, bo tudi tukaj se našla „toleranca“. — Res lepa skrb „Narodove“ gospode za ljubljanske žide! — Tudi v posameznih disciplinah teologične véde se kažejo strokovnjake, na pr. o zakonu. V tem oziru je prinesel „Narod“ na Veliko soboto nastopno naznanilo: „Mlad železniški uradnik želí se seznaniti z iskreno Slovenko boljšega stanu. Zakon ni izključen.“ — To naznanilo je bilo najbrže natisneno pred Veliko nočjo v proslavo velikih praznikov velikonočnih, ktere „Narod“ v isti številki toliko praznovlja na uvodnem mestu, govoreč o onih predstolojnih časih, „ko nam še ni bila pristijala „blagođejna luč krščanske

bodemo in se prepričali, da osramoté vse druge stanove.

Ozrimo se na druge naše „narodne“ kroge, na kapitaliste, koliko žrtvujejo za slovensko literaturo? Mnogo je med njimi velikih, patentovanih rodoljubov, toda vprašajmo jih, na koliko slovenskih listov so naročeni? Možno, da za svoj stan in poklic na dva nemška, in morda zaradi lepšega na „Slovenski Narod“ in „Brus“; tudi na „Matico“ žrtvujejo; no, zdaj smo pa pri kraju, saj njihova imena blesté v novinah.

Ugovarjal mi bode kdo in rekel, da profesor, učitelj in drugi narodnjaki podpirajo bolj slovestvo, nego duhovnik. Ne vé, toda osmelujem se trditi, da n. pr. v malih mestih in po vaséh ljudje hodijo k nam na posodo po knjige, a k nobenemu drugemu, ker jih nima. Drugi so na liste naročeni samo za-se, a to je jako neznatno. Vsaj to vidim in vé. Učitelj podpira svoja glasila, drugih mnogo ne čita. Dela li tako duhovnik? Nikdar. Duhovnik ni naročen samo na bogoslovske spise, temveč i na posvetne. Zakaj si te naroča? Da more ljudstvu posojevati in ljud izobraževati.

Zdaj naj pa še kdo reče, da mladi duhovniki ne podpirajo slovestva. Da bi le vsak rodoljub tako goreče podpiral literaturo, kot duhovništvo, bolje bi se godilo slovenskim pisateljem! Mlajši duhovniki storé mnogo; plačo imamo kakor pisarji v mestu, ali pa še manjšo, izdamo pa v ta namen več, nego oni, koji imajo devetkrat več na leto.

Poleg teh izdatkov za slovestvo imamo pa še druge troške. Če je kapelan ali v obče duhovnik v mestu ali trgu, umeje se, da je ondi najmenj pet društev. K vsem tem društvom je duhovnik moralno primoran pristopiti vsaj kot podporni član, in če ne, kar vpišejo te, ne da bi te vprašali, češ, saj je bil prednik tudi član našemu društvu. In zopet morate poseči v žep, in kaj imate od vsega tega?

Kar nas je v bornih krajih, pač dobro vémo, kako se imamo. Toda kaj se hoče? Deluje torej duhovščina ali ne? Samo naduti, zlomiselní človek poreče, da ne; kdor imaš pa še zdrave oči in nisi gluhi, pojdi in uveril se bodeš, da je vse to gola resnica!

Politični pregled.

V Ljubljani, 10. aprila.

Notranje dežele.

Mladočehi zaseli so državnem zboru iste stole, na katerih so sedeli Bieger in tovariši. Na levi imajo Poljake in Rusine, na desnici pa Hohenwartov klub. Pri večerajšnji seji bili so videti jako samozavestni. Pred sejo so se mnogo pogovarjali med seboj. Izročili so predsedništvu izjavo, v kateri se zavarujejo proti temu, da bi se bili odrekli češkemu državnemu pravu, ko so vstopili v državni zbor. V tej izjavi se tudi omenja, da Čehi želé, naj se dá cesar kronati za kralja češkega. Ta izjava se ni prečitela in se morda tudi v zapisnik zbornice poslancev ne bode vsprejela. Opažalo se je pa baje

vere“. Po omenjenem naznanilu soditi, tudi še dandanes luč krščanske vere ni prisijala v prostore „Narodove“, sieer bi bile v njem nemogoče take nedosledne budalosti!

Toda vse to lahko pozabimo, ker vidimo pri „Narodovi“ gospodi toliko požrtvovalnosti za sveto narodno stvar. V tem oziru vstal je v mladoslovenskem taboru nov prorok Elija. Ta „židani trateur a la Nation“ Vam je vzor požrtvovalnega rodoljubja slovenskega. On je pripravljen za slovensko domovino mnogo darovati; kakor je bajé govoril proslavljač pri banketu na klavnici lanske liberalno zmago pri mestnih volitvah v Ljubljani, pripravljen je darovati zanj „svoju roko, svojo nogu, svoje srce, sve, sve“ — sevéda dotlej, dokler je smel za mesto truge gramozu voziti za 2 gl. 40 kr. na dan dražje, kakor jih vozi sedanji podjetnik; a ko so mu odvzeli predrago vožnjo, precej se je pritoževal v „Narodu“, „da najvernejši sluga dobi najslabeje plačilo.“ Kaj je torej v primeri ž njim ona uboga, a plemenita češka dekla, ki je prinesla v korist šolske matice češke v dar svoje — lepe lase; kajti lasje vnovič zrastejo; roka in noga pa ne, kakor rep pri martinčku. — Živelo torej požrtvovalno rodoljubje! Živeli vsi „židani“ Slovenci, ki v stoletju praktičnih tvarinobrbcev gojijo s trudom cvetko idejnega rodoljubja!

Hristos voskres!

O.

tudi, da so drugi poslanci se jako malo brigali za Mladočehe in so ti torej bili nekako osamljeni.

Nemškonnarodna stranka. Tako se bode odeslej imenovalo dosedanje nemškonnarodno združenje, ali Steinwenderjeva frakcija. Predčera je imela prvo posvetovanje in je pri tem posvetovanju že prišlo do razpora. Nekateri so hoteli, da se v ta klub vsprejmejo tudi nemško-narodni protisemitje, drugi so pa temu odločno ugovarjali. Naposled so pa sklenili, da bodo nemškonnarodni protisemitje v ta klub pač smeli prihajati kot gostje, ali glasovati pa ne bodo smeli. Poslanec Ksiner bode prvi tak gost in njemu se morda pridružio še nekateri.

Občinske volitve na Dunaju. Z neugodnim izidom volitev v drugem razredu je zagotovljena židovskim liberalcem večina v mestnem zboru. Zaradi tega je pa veselje v Izraelu. „N. Fr. Pr.“ je jako vesela in pozivlje svoje somišljenike na boj proti antisemitom, s katerimi se ne sme sklepati nobena sprava. Pa tudi aladni listi veselé se te zmuge, ker jim pač ni v posebno čast.

Vnanje države.

Bolgarija. Stambulova je obiskal dopisnik madjarskega lista „Magyar Hirlap“ in ga povpraševal o položaju v Bolgariji. Stambulov mu je razložil, da je umor ministra Belčeva vsekako političen in je krogla bila le njemu namenjena. Napačno pa mislijo oni, ki sodijo, da je ruska vlada najela morilce, kajti v Rusiji nimajo povoda biti z Bolgarijo nezadovoljni, ker je iztirala nihiliste. Mogoče je pa, da kak ruski diplomat ruje na svojo roko. Dognano še ni, ali je migljej za ta napad izšel iz Bukurešta, Carjigrada, ali odkod drugod. Mali ruski diplomatje bi radi pokazali svojo sposobnost, zato pa napenjajo sile, da bi dobili Bolgarijo v rusko pest, predno pride do boja med Rusijo in evropskimi državami. Mogoče, da so z atentatom hoteli napraviti zmešnjava, da bi potem izprožili vzhodno-rumeljsko vprašanje. Stambulov je z veseljem se potem izrazil, da je sedaj zjedinjenje Bolgarov definitivno, ker niti Rusija ni ugovarjala, ko je pretekel petletni obrok vzhodno-rumeljskemu guvernerstvu kneza bolgarskega. O razmerah mej Bolgarijo in Srbijo se bolgarski ministerski predsednik ni posebno povoljno izrazil. Morilec Belčeva so brez ovir ubežali skozi Srbijo. V Bolgariji pa ni prav za prav nobene ruske stranke. Opozicija bi res rada z rusko pomočjo prišla na krmilo, ali ko bi dosegla namen svoj, poprijela bi se pa iste politike, katere se drži sedanja vlada. Za napad je najbrž vedel tudi Karavelov, ker je zanj vedel Benderev. Karavelov sovraži Stambulova, ker ni na njegovem mestu. Stambulov je dopisniku zagotavljal, da on ni nikakor hrepenel po ministerskem predsedništvu in so ga le dogodki posadili na sedanje mesto. Dopisnik se je preveril, da ima Stambulov dobro stražo; kadar se pelje ven, spremljajo voz oboroženi žandarji.

Bolgarski emigrantje v Srbiji. Bolgarski emigrant Rizov je dal v Belemgradu tiskati revolucionarni oklic v bolgarščini in ga poslal v Pirov nekemu tam nastanjenemu Bolgaru, kateri je več izvodov vtihotapil v Bolgarijo. Ko je belgrajska policija to zvedela, pozvala je Rizova in mu zapretila, da bode iztirala vse bolgarske emigrante, če ne nehajo z revolucionarnim rovanjem. Več bolgarskih emigrantov se baje sedaj misli preseliti v Bukarešt.

Francoski generalni sveti začeli so v ponedeljek zborovati. V 78 generalnih svetih je republikanska, v 12 pa konservativna večina. Trije generalni sveti, ki imajo sedaj republikansko večino, so lani imeli še monarhistično, pa so jo izgubili pri dopolnilnih volitvah. Z važnimi političnimi vprašanji se ti sveti ne bodo letos bavili, pač pa bodo nekateri povedali svoje mnenje o carinskih zadevah.

Bismarckova kandidatura. Volitev v 19. nemškem državnozbornem okraju bode dne 15. t. m. in tedaj se odloči, če bode bivši kancelar tudi poslanec. Sedaj je sam Bismarck napovedal kandidaturo ter izjavil se narodnoliberalnemu odboru, da bode zmatral si v čast, zastopati devetnajsti okraj.

Nemški državni zbor sešel se je zopet v terek in je takoj začel nadaljevati posvetovanje o varstvu delavcev. Vsprejel je hitro več paragrafov. Pri tej priliki je pa pokazala nemško-socijalna stranka, da jej ni za blagostanje delavcev, temveč hoče vsekako, da nezadovoljnost mej delavci še dalje narašča in pride nazadnje do kake prekucije. Socijalno-demokratski vodje bi radi v kalni vodi ribarili. Dobro je, da se druge stranke ne ozirajo na ugovore socijalistov, temveč hité, da se poprej reši zakon, ki bode v prid delavcem.

Iz mestnega zbora ljubljanskega.

Dne 8. aprila.

(Konec.)

Odbornik gosp. Ravnikar poroča v imenu finančnega odseka o računskem zaključku mestne hranilnice za prvo upravno dōbo. Računski zaključek smo že objavili v št. 72. Poročevalec nasvetuje, naj se računski zaključek odobri, mestni magistrat naj ga slavni vladí predloži v pregled, upravnemu odboru naj se izreče zahvala in dá absolutorij. — Sprejeto.

Odbornik gosp. Hribar poroča o premestitvi vojaške oskrbovalnice in bolnišnice in po obširnem utemeljevanju nasvetuje:

1. da se takoj prične s c. in kr. vojnim ministerstvom obravnave zaradi nakupa vojaške oskrbovalnice in bolnišnice;

2. naj se ponudi za oboje poslopje in poleg tega vojnemu éraru lastno zemljišče svota 150.000 gld. in pa pripravno zemljišče za gradnjo vojaške bolnišnice in oskrbovalnice v jednako velikem obsegu;

3. naj se vojno ministerstvo naprosi, da takoj nannani pogoje, pod katerimi prodá vojaško bolnišnico in oskrbovalnico;

4. z knezoškofijskim ordinarijatom naj mestni magistrat prične takoj obravnave, ali prodá knezoškofijskemu lastne parcele št. 26 in 27 v Kravji dolini in po kateri ceni;

5. istotako naj se mestni magistrat z mejaši imenovanih parcel pogaja, po kateri ceni bi, ko bi se potrebovalo, prodali svoja zemljišča in

6. mestnemu magistratu se prepusti, da sestavi prošnjo na c. in kr. vojno ministerstvo. O teh navstvih prične se obširna razprava. Dr. vitez Bleiweis pravi, da je vprašanje premestitve vojaške bolnišnice jako važno in tudi vojni érar se je že baval s tem vprašanjem in se bavi še, kako bi se iznebil teh zaduhlih prostorov. Ali govornik je mnenja, da sedaj še ni ugoden čas razpravljati o nakupu in ponujati ceno, kajti v vojaških krogih še ni rešeno vprašanje, ali v Ljubljani še ostane dosedanjí „Garnisonsspital“ ali pa se nadomesti s „Truppenspital-om“, ki bode zidan le za 40 bolnikov in bode torej dosti cenejši. Ker je vsa zadeva v tesni zvezi z mestnim zdravstvom, naj se odstopi mestnemu zdravstvenemu svetu, da o nji poroča, kar pa ne ovira, da trojica mestnih odbornikov, katera pojde v kratkem na Dunaj, pri ministerstvih poprašuje, kacega mnenja so o tej zadevi. V obče pa je govornik za to, da se mestni zastop načelno izreče za nakup tega posestva.

Mestni odbornik Ravnikar opomni, da se je finančni svet tudi izrekel za to, da naj bi se potom zdravstvenega sveta obrnilo na c. kr. deželno vlado, naj ista c. kr. ministerstvo notranjih zadev naprosi, da v interesu mestnega zdravstva pritiska na c. in kr. vojno ministerstvo, da odpravi vojaško bolnico iz mesta.

Župan Grasselli pravi, da njemu so znani vzroki, ki niso v spisih povedani, zakaj so se pogajanja leta 1873 za nakup tega posestva razbila. Vojni érar je pač hotel, da mesto, ako hoče pridobiti to posestvo, prinaša denarne žrtve; in to se bode zgodilo tudi danes, kajti reklo se bode, nam ni sila prodajati, vam je na korist, torej nam morete dati toliko, kolikor potrebujemo. Ko naposled še pridejo pri sestavi načrtov zdravstveni in tehnični strokovnjaki, bodo zahteve vedno rasle. Za mesto je tedaj bolje, če se še počaka, da se reši po dr. vit. Bleiweisu omenjeno vprašanje, ali se ima zidati večja ali manjša vojaška bolnišnica. Ugodnejše bode za mesto vsekakor, ako se zida kaj manjšega. Tudi je pred rešiti vprašanje, ali se dobé parcele št. 26 in 27 v Kravji dolini. Vsekako pa bode denar vso zadevo odložil. Če bomo plačali, bomo dobili, če ne, pa ne, pravih vzrokov pa nam ne bodo povedali.

Mestni odbornik Gogola misli, naj se postopa previdno v tej zadevi. Ako mesto vpraša, koliko velja, bo vsekako dražje, kakor če se mu v nakup ponuja. On je tedaj proti nasvetom finančnega odseka, pač pa za predlog dr. viteza Bleiweisa.

Mestni odbornik Prosene naglašá, da so o tem menda vsi mestni odborniki edini, da zdaj mi čas ponujati cene za nakup tega posestva, ker se bode pozneje dobilo ceneje. A to ne ovira, da se prično precej pogajanja z vojnim érarom.

Poročevalec Hribar umakne tedaj predlog zaradi cene, vzdrži pa druge nasvete ter se pridruži predlogu dr. viteza Bleiweisa. Pri glasovanju se sprejmó potem vsi predlogi finančnega odseka in dr. viteza Bleiweisa nasvet.

Seja je trajala do ¼ 10. uro.

Dnevne novice.

(Mestna hranilnica ljubljanska.) Občinski svet ljubljanski odobril je v svoji seji dné 8. t. m. računski zaključek, ki ga je priobčila mestna hranilnica ljubljanska za prvo upravno dóbo, t. j. za dóbo od 1. oktobra 1889 do 31. decembra 1890. Vsled tega jela je mestna hranilnica razpošiljati svoj računski

zaključek danes, ne pa že prej, kakor je to napáčno poročal neki list.

Odber akademičnega društva „Slovenije“ na Dunaju nas opozarja, da je v zadnji izjavi gledé lista „Brusa“ izostala opazka gledé „Rimskega Katolika“. Kakor znano, se je odbor društva „Slovenije“ zahvalil na daljnem brezplačnem dopošiljanju lista „Brusa“ iz navedenih vzrokov. Tej izjavi — ostanemo pri tem izrazu, ker je najprimernejši in nam slavni odbor ni naznanil nobenega drugega — je bila dostavljena opazka brez utemeljevanja, da je enaka usoda zadela tudi list „Rimski Katolik“. S tem smo ponovljeni prošnji ustregli.

(Ugovori) proti državnoborski volitvi dné 4. marca 1891 v zapadnih kmetskih občinah Istre. Tako je naslov nemški pisani knjižici, katero je te dni izdalo politično društvo „Edinost“ v Trstu. Našim čitateljem je znano, s kakimi ostudnimi, nepostavnimi sredstvi je lahonska stranka v puljskem, koperskem in poreškem političnem okraju postopala proti slovanskemu kandidatu, in tako z denarjem in silo pripomogla svojemu kandidatu do nezakonite zmage. Le tako je bilo mogoče, da je Italijan dr. Vergottini dobil 93, hrvatski kandidat dr. Matko Laginja pa 91 glasov. V knjižici, katero je društvo poslalo predsedništvu državnega zbora, so obširno našteje vse lahonske zvijače in nezakonitosti. Upamo, da bode verifikacijski odsek državnega zbora natančno proučil volilne akte ter ovrgele izvolitev dr. Vergottinija. Dogodki ob zadnjih državnoborskih volitvah so pokazali, da se slovansko prebivalstvo v Istri živo zaveda svojih državljanskih pravic in tudi odločno zahteva, da se izvršujejo.

(Umrl) je včeraj popoldne znani meščan ljubljanski in mizarški mojster g. Andrej Plečnik. Pogreb bo jutri ob 5. uri popoldne. N. v m. p.!

(Slovenski visokošolci na Dunaju) priredé slovenskim gospodom državnim poslancem na čast slavnosten večer v sredo, dné 15. t. m., točno ob 8. uri zvečer v hótelu „zur goldenen Birne“, VII., Mariahilferstrasse št. 30. K temu večeru vabi vse na Dunaju bivajoče Slovence najljudneje

ODSEK.

(Pekovska in kolačarska zadruga) je imela včeraj popoldne ob 3. uri v magistratni dvorani svoj osnovalni občni zbor na podlagi novih pravil. Zborovanja se je vdeležil magistratni tajnik g. Sešek. Dosedanji načelnik g. Alojzij Jenko je naznanil nova pravila, po katerih so se izločili medičarji in sladčičarji iz zadruge, v kateri ostanejo le peki in kolačarji. Deželna vlada je pravila potrdila. Gosp. Jenko se zahvali za dosedanje zaupanje in izrazi željo, naj bi načelništvu prevzela mlajša moč, ki bi imela več časa in bi oživila življenje tudi v pekovski zadrugi. Pri glasovanju po listkih so bili izvoljeni gg.: J. Föderl, načelnik; Alojzij Jenko, namestnik; v starešinstvo Jakob Matijan. Josip Čad, J. Pirnat, J. Schrey in J. Žagar; kot namestniki Josip Bončar, G. Zamejec in Ant. Kremžar; v razsodniški odbor J. Föderl, Al. Jenko in Anton Kremžar, namestnik J. Žagar. Dosedanjemu načelniku je zbor izrekel zahvalo za njegov trud v prid zadruge.

(„Edinost“) politično društvo za Primorsko, je imelo dné 5. t. m. občni zbor, katerega se je vdeležilo do 60 članov. Predsednik g. Ivan Naber goj je pozdravil došle člane s primernim nagovorom in naglašal, da z nekim ponosom otvorja 17. občni zbor društva, ki po dolgi vrsti let še vedno krepko stoji in dela v prosepah blaginje ljudstva. Na to je društveni tajnik gosp. M. Cotič obširno poročal o delovanju v preteklem letu.

(Cirkus Amato) ustavi se na potu iz Rima v Gradec koncem tega meseca tudi v Ljubljani, kjer bode v Lattermanovem drevoredu priredil nekaj predstav.

(V Gorici) je minoli teden začel izhajati nov političen list z imenom „L'Unione“. List izdaje Slovencem prijazna stranka med goriškimi Italijani. List izhaja vsako soboto in velja za celo leto 3 gld. 60 kr.

(Podružnica sv. Cirila in Metoda za Libeliče in okolice) imela bode v Libeličah v gostilni „pri Nemcu“ na drugo nedeljo po Veliki noči dné 12. aprila 1891 ob ¼ 4. uri popoldne svoj prvi občni zbor s sledečim vsprejdom: 1. Pozdrav načelnikov. 2. Petje. 3. Slavnostni govor. 4. Petje. 5. Govor o gospodarstvu. 6. Volitev novega odbora. 7. Vpisovanje novih udov. 8. Posamezni predlogi. Prosta zabava. Vstop k zborovanju in k prosti za-

bavi imajo le udje in tisti, ki se izkažejo z vabilom. — Na to prevažno zborovanje vabi najljudneje odbor.

(Vodovodno vprašanje) muči že dolgo mestne in deželne poslance v Trstu. Neštivilnokratí bila so že posvetovanja v ta namen; inženirji, dohtarji in beriči potratili so na račun prihodnjega vodovoda že lepo svoto, vendar je pa stvar še v začetku in vode v Trst le ne bode, čeprav pride na čelo mestnemu zboru še stotina krivonoscev. Ljudstvu ta stvar že preseda, in po pravici, kajti trosi se občinski denar brez namena in brez upanja v brezplodne študije in poskušnje, mesto pa živo potrebuje najvažnejše pijače — vode in zadovoljno mora biti s skromnimi curki nabrežinskega vodotoka. Odprava proste luke je že pred vrati in potrjena je že postava, da se oprosté davkov in pristojbin ona obrtnijska podjetja in tovarne, koje se naredé v Trstu in njega okolici v povzdigo toliko potrebne industrije. Glavnega činitelja pri enacih podjetjih pa manjka, namreč obilne vode, koja bi se dala v teh tovarnah porabiti. Z vodovodnim prašanjem baha se lahonska gospóda samo o priliki volitev ter obeča lahkovernemu ljudstvu, da mu preskrbi potrebne vode. Kadar so pa volitve končane, rabi istej gospódi vprašanje vode kot dobra pretveza, da masti in pita svoje ljubljence, koji hodijo „merit“ „Reko in „Bistrico“. In v tako merjenje zabila je gospóda že 170.000 gld. — Po inicijativi higijenskega društva imel je inženir dr. Geiringer minolo sredo v borzni dvorani daljše predavanje o potrebi obilnega vodotoka v Trst. Za časa Rimljanov imel je Trst tri vodotoke, namreč onega iz Vrdele, iz Rocola in iz Boljunca, katerih ostanki se še dandanes vidijo. Ti vodotoki dajali so mestu 3700 kubičnih metrov vode na dan, torej 195 litrov na prebivalca. Povprečno moralo bi priti na vsacega prebivalca najmanj 150 litrov vode na dan, a sedaj pride tržaškim meščanom stoprav 26—27 litrov na osebo. Najboljši vodotok bil bi po mnenju predavatelja, ako se napeljati v Trst Bistrica in Reka, čijih dovod v Trst bi stal okolu 7 milijonov gld. Vprašanje to je, kakor znano, jako kočljivo, kajti, ako se Bistrica napelje v Trst, odvzame se prebivalcem sel poleg te reke celoma voda ter pretvori okolu ležeča dežela v puščavo. Dotične občine se po pravici temu protivijo, ker oškodovalo bi se znatno tamošnje ljudstvo. Toda očetov tržaških se jim vendar ni treba bati, kajti vode oni v Trst tudi v bodoče gotovo ne spravijo, ako je niso dosedaj, ko so imeli v rokah mnogo večje dohodke, nego jih bodo imeli po odpravi proste luke. Vodovodno vprašanje je bilo in ostane pesek v oči ob posebnih prilikah in pa molzna kravica raznim Benjaminom. „Edinost.“

Glasba.

Došli so nam v roke trije glasbeni proizvodi v oceno. Prvi:

I. *Tantum ergo ac Litaniae Lauretanae*. Izdalo goriško Cecilijno društvo. V tem zvezku je 6 „Tantum ergo“ za tri in štiri moške glase. Triglasni se pojó tudi na Sopran, Alt in Bas. Delo so Fajgeljnovi, cerkve popolnoma dostojno, umstveno okusno. Litani je 5 za mešan zbor. Na Goriškem se litanije vedno pojó, vsaj v mestu Gorici, pa menda tudi na deželi. Zatorej je treba skrbeti za pripravne napave. Pri nas imamo péte litanije samo ob velikih. zlasti Marijinih praznikih. Dela so ličnega, samo gledé liturgičnega teksta je opomniti, da bi se vendar držali enega obrazca. Eden piše: Prosi za nas!, drugi: Prosi Boga za nas!, tretji zopet: Za nas Boga prosí! Na ta način ne pridemo do nobene edinosti. Pri liturgičnem tekstu ne dajajmo ničesa zraven, nikar tudi ničesa ne odščipljimo. Držimo se pri prevodih ne samo duhá, marveč tudi besede, kolikor se le dá. Torej: Ora pro nobis! Prosi za nas! — Zvezek je tiskan s tipami v Miličevi tiskarni in naredi prav dober vtis. Početje goriškega Cecilijnega društva je hvalevredno. Vsako leto nas razveseli z novim proizvodom in vsi se ozirajo na praktične potrebe škofije.

II. *Dvajset Marijinih pesem*, za mešan zbor, zložil Ig. Hladnik. Pri oceni le-teh pesem smo skoraj da v zadregi. Pridnost se ne more odrekati. Gotovo je tudi namen dober. Misli so premalo originalne; melodije so, ne rečem kopirane, vendar tako sorodne že znanim pesmam, da jim res manjka izvirnosti. Nemei pravijo: „Bekannte Gänge“, „Ausgetretene Wege“. Dosti je melodij, ki nikakor niso cerkvene, n. pr. št. 6, št. 7 v sredi, št. 15 in druge. Vendar ima skladatelj to čednost, da take melodije zavije v dostojno harmonijo in jim odvzame vsaj na videz posvetni znak. Pazuo uho pa se ne dá varati, še manj oko, ki partituro motriva, slepiti. Pesmi, dasi v svoji harmonični obliki zadostujejo cerkvenim zahtevam, vendar radi svetnih motivov nimajo posebne notranje vrednosti. Nekatere obhajilne so bile boljše. Skladatelj je še mlad in navdušen, vse te

neprilicnosti lahko odpravi, ako se ne dá od stvarne kritike preplašiti. Torej: Non multa, sed multum.

III. **Gorske cvetlice.** Slovenski napevi za mešan zbor, zložil Janez Laharnar. Ko smo ta zvezek pregledali, z veseljem smo ga položili na mizo. Hvala Bogu, nekaj novega, kar se mladini lahko dá v roko. Pesmi so prav ljubeznive, mične, žive, iz srca pri-vrele, lep muzikaličen stavek, fini okus. Skladatelj, ko bi se večkrat na to polje podal, lahko bi pomnožil našo glasbeno literaturo s pravimi cveticami. Edina škoda je, da je autografija tako slaba. Take pesmi že zaslužijo, da se tiskajo s tipami. Res, da je nekoliko dražje, a koliko je prozornije in dostoj-nije. Tudi Hladnikova zbirka je tako stisnena, da vsak, ki jo v roke prime, naredi opazko: Čemu ta štedljivost? — Laharnarjeve pesmi bodo prav dobro došle društvom, zlasti gimnazijam in enakim učilščem. Torej segajte po njih!

Raznoterosti.

— Ruski general — kartuzijanec. Pred nekoliko tedni umrl je v samostanu kartuzijancev na Francoskem o. Ivan Al. de Nicolai, ki je zbog svoje ljubeznivosti kot „ruski baron“ bil znan po vsej okolici. Predno je baron Nikolai postal menih, bil je general ruske armade, carjev pribočnik in guverner v Kavkazu. Leta 1848 udeležil se je vojske na Ogrskem, pozneje pa je premagal Samyl-a, glavarja Čerkezov v Kavkazu. V vojski ranjen prišel je baron Nikolai pozneje na Francosko, kjer se je seznanil s slovečim škofom Dupanloupom, pristopil h katoliški veri ter živel skozi 25 let v najbolj strogem redu naše cerkve.

— 295.000 glđ. zgubljenih in zopet dobljenih. Na kolodvoru v Budimpešti so urad-niki jako se prestrašili, ko so opazili pri prekladanju, da manjka vrečica, v kateri je bilo 295.000 glđ. K sreči jo kmalu najde uradnik ua tlaku zunaj po-slopja; pala je bila pri prevažanju z ročnega voza, ne da bi bil kdo opazil.

— Ameriške novine. V Venezueli začel je nedavno izhajati list, ki se zares more imenovati „fin de siecle“ (zaključek stoletja), kajti izhaja v angleščini, francoščini, španjščini, italijanščini in nemščini. Izhaja v obliki „Times“ in ima vsaki dan več podob.

— Največja ura je na mestni hiši v Fila-delfiji. Premier kazalnika je dolg 10 metrov, jedno kazalo 4, drugo 2½ metra, zvon tehta 25.000 kg. Ura se navija s malim parnim strojem.

— Čemu so duhovniki? „Olikan“ gospodič in prost delavec vozila sta se sama po železnici. Ko vidita na neki postaji duhovnika, pravi „olikani“ porogljivo delavcu: „Tu že zopet čaka tak f...! Jaz bi le rad vedel, čemu so taki ljudje-postopači na svetu!“ In v tem slogu govoril je dalje. Nekaj časa zatem vozila se skozi čisto zapuščene kraje, in sedaj pravi delavec: „Vozimo se skozi prav zapu-ščene, samotne kraje, in prihodnja postaja je še daleč. Ko bi mi torej sedaj prišlo na misel, Vas oropati, umoriti, ter Vaše truplo vreči skozi okno? Kako lahko bi mogel to storiti!“ — „Olikanemu“ in finemu gospodiču postalo je pri teh besedah krepkega in velikega moža, ki ga je prav srpo po-gledoval, jako tesno pri srcu, in plašljivo je jeljal: „Jaz ničesar nimam pri sebi, — ničesar bi pri meni ne dobili!“ — „O, to jaz pa bolje vem,“ odgovori delavec. „Vi ste sprejeli danes zjutraj od gospoda, pri katerem služim, 100 cekinov, katere shranjujete tu v torbi. A.“ — nadaljeval je smehljaje, — „nič se ne bojte; jaz sem hodil pri duhovnikih v šolo, in duhovniki učili so me spoštovati bližnjega ter njegovo imetje. Čemu so torej duhovniki dobri?“ — „Olikani“ na to ni ničesar odgovoril in tudi čez duhovnike menda ni več zabavljaj.

— Len pismonoša. V Budimpešti našli so v neki kleti mnogo pisem in časopisov. Pisma še niso bila odprta, časopisi bili so pa še v zavitkih. Preiskava je pokazala, da je neki začasni pismonoša metal pisma v klet, da mu jih ni bilo treba nositi strankam po več stopnjicah v gorenja nadstropja. Pošti je bilo došlo seveda več reklamacij, pa se dolgo ni moglo ničesar poizvedeti, ker so se zgub-ljala le nepriporočena pisma.

Telegrami.

Dunaj, 9. aprila. Klub liberalnega cent-ruma se je zopet osnoval in se hoče držati starih načel. Načelnikom volil je grofa Co-roninija. Poljski klub je sklenil postaviti se sprva na stališče svobodne roke, ali izrekel je, da hoče v posamičnih slučajih skušati sporazumeti se z drugimi strankami.

Dunaj, 9. aprila. One skupine desnice, ki so načelno bile sklenile, da se združijo pod Hohenwartovim vodstvom, vsprejele so danes nazvanje „klub konservativcev“. Nov klub osnuje se v ponedeljek.

Dunaj, 10. aprila. Konzul Sauli je iz Ruščuka v Plovdiv, konzul Asch iz Vratislave v Ruščuk premeščen; generalni konzul Kvial-

kovski pride iz Amsterdama v Jeruzalem, v Vratislavo pa generalni konzul Strantz.

Dunaj, 10. aprila. Dopoldne je bilo po-svetovanje katoliško-konservativnih poslancev pod predsedstvom prelata Karlona. — Pe-kovski strajk, še ni končan, 1300 jih strajka, 1000 pa dela; obravnave so bile doslej brez vspeha.

Bruselj, 9. aprila. V premogovniku „Bellevue“ se se užgali plini in pri eksplo-ziji bil je jeden delavec ubit in dva ranjena.

Bern, 9. aprila. Zatožna kamora zvez-nega sodišča je izročila Castionija zaradi umora in 21 vdeleženih oseb zaradi vstaje zveznemu porotnemu sodišču.

Piccoli-jeva tinktura za želodec
je rahlo delujoče, vspešno učinkujoče, prebavne organe vrejujoče zdravilno sredstvo. — Cena steklenici 10 kr. (300—62)

Tuji.

7. aprila.

Pri **Stonu**: Petrovitz, zastopnik tovarne; Wüster, Löwy, Tscheppe, trgovci; Bergl, potovalec; Breisach, z Du-naja. — Gruden; Janda, pristav, iz Idrije. — Gorjave iz Pe-trinja. — Eney iz Trsta. — Kurath, modistinja, iz Pulja. — Oblak z Reke. — Fiedler s soprogo iz Celovca. — Hudo-verniki s soprogo s Kranjske Gore. — Petsche, trgovec, iz Starega Trga. — dr. Gregorčič iz Gorice. — Menzel, tovarnar, iz Toplice. — Karpeles iz Prage. — Železny, kooperator, iz Srednje Vasi. — Schmidhuber, trgovec s konji, iz Solnograda. Schlager z Bleda. — Stantz, trgovec, iz Frankobroda.

Pri **avstrijskem caru**: Rupar, gostilničar, iz Št. Vida. — Černe iz Goricanov. — Jahn, trgovec, s sinom, iz Pre-valjev. — Pollak iz Leskovca. — Kretitz, nadzornik, iz Trsta.

Pri **bavarskem dvoru**: Koch, gledališki vodja, z rodbino; Pauletič, Haup, Hollstein, Schallek, gledališki igralci; Windisch, živinotržec, s Tirolskega. — Mattiello iz Ptuja. — Erker, trgovec, s hčerjo, iz Kočevja.

Pri **Južnem kolodvoru**: Hočevar iz Logatca. — Langer in Lauer z Dunaja. — Jerše, župnik, z bratom, iz Dobovca. — Jeršan z Vrhnike. — Abran, trgovec, in Tedeschi iz Trsta.

8. aprila.

Pri **Maliču**: Planer, zasebnik, iz Idrije. — Scholz, Kary, Korseker, Mebuš s soprogo, Schlesinger, Brodman, Mendel, Lengyel, Trebitsch, Burkhardt, Buchler, Bernauer, Reingruber, Hamerle, trgovci; Riksinger; Spazierer, potovalec, z Dunaja. — Debeljak, župnik, z Dvora. — Rikli, zdravnik, iz Florence. — pl. Schneid iz Gradca. — Sajovic z Vač. — Klement, trgovec, iz Gradca. — Križ in Hutter, potovalec, iz Novega Mesta.

Pri **Stonu**: Kremer, Diem, Adler, Löwith, Müller, tr-govci, z Dunaja. — Müller, potovalec, iz Trsta. — Wild, e. in kr. major, iz Gradca. — Giacomelli, asistent, iz Trbovelj. — Bettlheim; Eisler, trgovec, iz Vel. Kaniže. — Stampfel iz Prage. — Maiezett, restavratör, iz Št. Jurja. — Gsell, trgovec, iz Trsta. — Globočnik iz Železnikov. — Ossheimer s Tirol-skega. — Schager, trgovec, iz Lazov. — Fokenhuber, trgovec, iz Solnograda. — Spitz, trgovec, iz Pečuha.

Pri **avstrijskem caru**: Pregl, zasebnica, s sinom, iz Gradca. — Tuječ iz Idrije.

Pri **Južnem kolodvoru**: Pollak iz Zadra. — Ko-kurka s Češkega. — Terman in Holzer iz Budimpešte.

Umrli so:

7. aprila. Alojzija Macoratti, zidarskega polirja žena, 42 let, Poljanska cesta 51, pneumonia.

Vremensko sporočilo.

Dan	Cas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	azakometa v min	toplomera po Celsiusu			
7. u. jut.	731.9	3.8	brezv.	megla	
9. 2. u. pop.	732.1	12.2	sl. svzh.	del. jasno	0.00
9. u. zveč.	733.2	7.8	"	"	"

Srednja temperatura 7.9°, za 1.1° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

10. aprila.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	92 glđ 75 kr.
Srebrna 5% „ 100 „ 16% „	92 „ 60 „
5% avstr. zlata renta, davka prosta	110 „ 90 „
Papirna renta, davka prosta	101 „ 80 „
Akije avstr.-ogerske banke	989 „ — „
Kreditne akije	301 „ 25 „
London	116 „ 15 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleonid.	9 „ 25 „
Cesaraki cekini	5 „ 49 „
Nemške marke	57 „ — „

Stanje avstro-ogerske banke

dné 7. aprila 1891.

(Brzjavno poročilo.)

Bankovcev v prometu	glđ. 400,928.000 (— 1,529.000)
Kovinski zaklad	245,112.000 (+ 86.000)
Listnica	140,952.000 (+ 323.000)
Lombard	23,756.000 (+ 1,263.000)
Davka prosta bančna rezerva	glđ. 53,049.000 (+ 799.000)

Odgovorni vrednik: Ignacij Žitnik.

Tužnega srca naznanjamo vsem p. n. sorodnikom, znanecem in prijateljem, da je gospod

Andrej Plečnik,
meščan in mizarski mojster,

dné 9. aprila ob ¾ 5. uro popoldne, v 56. letu svoje dōbe, previden s sv. zakramenti za umirajoče, po kratki bolezni v Gospodu zaspal.

Pogreb bo jutri, dué 11. aprila, ob 5. uri popoldne.

V LJUBLJANI, dné 10. aprila 1891.

(1)

Žalujoči ostali.

Anatherinova ustna voda in zobni prašek

ohranita usta sveža, krep-čata željustno meso ter od-pravljata slabo sapo iz ust.
1 steklenica ustne vode velja 40 kr., 1 škatlja zob-nega praška 20 kr., 12 steklenic 4 glđ., 12 škatelj samó 2 glđ.

Lekarna Piccoli
„pri angelju“
v Ljubljani, Dunajska cesta.

Naročila se izvršujejo z obratno pošto proti po-zetju zneska. (30-19)

Za majnik:

Dvajset Marijnih pesem

za mešan zbor zložil **Ig. Hladnik.**

Cena 60 kr., po pošti 63 kr.

Prodaja jih „Katol. Bukvarna“ v Lju-bljani, **Fr. Norbert Gregl** v Nazaretu, Štajersko, in **J. Krajec** v Novem Mestu. (3—2)

Ta tovarna izdeluje po **prav nizki ceni**

cerkvene orglje in harmonije

Glasovi so silno lepi in sestava jako močna. Vplačevalni pogoji so ugodni.

Ceniki orgelj in harmonijev pošiljajo se zastonj.

V kratki dōbi 16 let narejenih je bilo blizo **300 novih orgelj**, med temi bilo je več velikih, kar je najboljši dokaz o izvrstni zmožnosti in re-elnosti te trdke. (24—6)

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.